

Kitab Daniel - Saratus Genep Puluh Dua

Waktu Nubuat Roma: Muka Jati Titingalian éta

Jeff Pippenger

2024-03-27

Roma netepkeun éta titingalian, sarta Roma diungkabkeun dina “waktuna”. Ieu mangrupikeun hiji pernyataan ti Sister White, nalika anjeunna nyatakeun naon anu sakuduna dipikaharti minangka hal anu écés:

“Wahyu teh hiji kitab anu disegel, tapi oge hiji kitab anu geus dibuka. Eta nyatet kajadian-kajadian anu ajaib anu bakal lumangsung dina poe-poe panungtungan sajarah ieu bumi. Pangajaran-pangajaran dina ieu kitab teh tangtu, lain mistis jeung teu kaharti. Di jerona, garis nubuat anu sarua dicokot deui saperti dina Daniel. Sababaraha nubuat ku Allah geus diulang deui, ku kituna nembongkeun yen pentingna kudu dipaparinkeun ka dinya. Gusti henteu ngulang hal-hal anu henteu kacida pentingna.” Manuscript Releases, volume 9, 8.

“Gusti henteu ngulang-ngulang perkara anu teu pati penting,” sarta “mangsa-mangsa” anu pakait jeung Roma diulang terus-terusan. Hal éta téh “kacida pentingna” pikeun ngartos “mangsa” anu pakait jeung Roma, sabab éta anu nembongkeun Roma minangka subjék anu netepkeun éta titingalian. Tujuh kali, sarébu dua ratus genep puluh taun kakawasaan kapausan dirujuk sacara langsung dina Daniel jeung Wahyu.

Jeung anjeunna bakal nyarita kecap-kecap anu agung ngalawan Nu Maha Luhur, sarta bakal nyiksa para wali ti Nu Maha Luhur, jeung ngarancang ngarobah mangsa-mangsa jeung hukum-hukum; sarta maranéhna bakal diserenkeun kana leungeunna nepi ka sapeuting, dua peuting, jeung satengah peuting. Daniel 7:25.

Jeung kuring ngadangu lalaki anu maké lawon linen, anu aya di luhur cai walungan, nalika anjeunna ngangkat leungeun katuhuna jeung leungeun kéncana ka sawarga, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, yén éta bakal lumangsung salila hiji mangsa, mangsa-mangsa, jeung satengah mangsa; sarta lamun anjeunna geus ngarampungkeun pikeun mecarkeun kakawasaan umat anu suci, sagala hal ieu bakal réngsé. Daniel 12:7.

Tapi buruan anu aya di luar Bait Allah ulah diukur, sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapir; jeung maranéhna bakal nginjak-nginjak kota suci salila opat puluh dua bulan. Wahyu 11:2.

Jeung Kami bakal maparin kakawasaan ka dua saksi Kami, sarta maranéhna bakal ngaramal salila sarébu dua ratus genep puluh poé, maké lawon karung. Wahyu 11:3.

Sarta eta awéwé ngungsi ka gurun keusik, tempat anu geus disayagikeun ku Allah pikeun dirina, supaya di dinya maranéhna ngamumulé anjeunna salila sarébu dua ratus genep puluh poé. Wahyu 12:6.

Jeung ka éta awéwé dipaparin dua jangjang manuk garuda anu gedé, supaya manéhna bisa hiber ka gurun keusik, ka tempatna, di dinya manéhna dijiara salila sawareh mangsa, jeung mangsa-mangsa, jeung satengah mangsa, jauh ti hareupeun éta oray. Wahyu 12:14.

Sarta ka manéhna dibéré hiji sungut anu nyarita hal-hal anu agung jeung pitenah-pitenah; sarta kakawasaan dibikeun ka manéhna pikeun neruskeun salila opat puluh dua bulan. Wahyu 13:5.

Ieu tujuh rujukan langsung nembongkeun rupa-rupa ciri nubuat anu husus ngeunaan Roma. Dina éta petikan-petikanlah Roma dipedalkeun. Suster White nambahan yén mangsa-mangsa ieu ogé dilambangkeun minangka “tilu taun satengah atawa 1260 poé.” Anjeun moal manggihan boh “tilu taun satengah” boh “sarébu dua ratus genep puluh poé” dina Alkitab. Suster White saukur nerapkeun itungan tina éta tujuh rujukan sasuai kitu.

Dina pasal 13 (ayat 1–10) diterangkeun sato galak séjén, “sarupa jeung macan tutul,” anu ku naga dipaparin “kawasaanana, tahta-na, jeung wewenang anu gedé.” Lambang ieu, sakumaha geus dipikaresep ku kalolobaan urang Protestan, ngawakilan kapausan, anu neruskeun kakawasaan, tahta, jeung wewenang anu baheula dicekel ku kakaisaran Romawi kuna. Ngeunaan sato galak anu siga macan tutul éta dinyatakeun: “Ka anjeunna dipaparinkeun sungut anu ngucapkeun hal-hal anu gedé jeung pitenah.... Jeung anjeunna muka sungutna dina pitenah ngalawan Allah, pikeun ngahinakeun jenengan-Na, jeung kemah-Na, jeung maranéhna anu cicing di sawarga. Jeung ka anjeunna dipaparinkeun pikeun ngayakeun perang jeung para wali, sarta ngelehkeun maranéhna: jeung kakawasaan dipaparinkeun ka anjeunna atas sagala kaom, jeung basa, jeung bangsa.” Nubuat ieu, anu ampir sarua pisan jeung pedaran ngeunaan tanduk leutik dina Daniel 7, tanpa mamang nunjuk ka kapausan.

“Kakawasaan dipasihkeun ka anjeunna pikeun terus lumangsung opat puluh dua bulan.’ Jeung, saur nabi, ‘Kuring nempo salah sahiji sirahna siga anu tatu nepi ka maot.’ Jeung deui: ‘Anu ngagiring kana panawanan bakal asup kana panawanan; anu maéhan ku pedang kudu dipaéhan ku pedang.’ Opat puluh dua bulan téh sarua jeung ‘hiji mangsa, dua mangsa, jeung satengah mangsa,’ tilu satengah taun, atawa 1260 poé, dina Daniel 7—mangsa salila kakawasaan kapapaan bakal nindes umat Allah. Mangsa ieu, sakumaha geus ditepikeun dina bab-bab saméméhna, dimimitian ku kaunggulan kakawasaan kapapaan, dina taun 538 M., sarta réngsé dina taun 1798. Dina waktu éta paus dijadikeun tawanan ku tentara Perancis, kakawasaan kapapaan narima tatu anu mawa pati, sarta éta ramalan kacumponan, ‘Anu ngagiring kana panawanan bakal asup kana panawanan.’” The Great Controversy, 439.

Kalawan kawenangan nu diilhamkeun pikeun ogé nganggap tilu satengah taun minangka “waktu” anu “ngungkabkeun” Roma, rujukan-rujukan Alkitabiah séjén ngeunaan Roma mucunghul.

Tapi saenyana Kami ngabejaan ka maraneh, loba randa aya di Israil dina mangsa Elias, nalika langit katutup salila tilu taun genep bulan, nalika paceklik anu kacida gedéna nyebar ka sakuliah nagri. Lukas 4:25.

Tilu satengah taun jaman Élih ngahubungkeun mangsa éta jeung Izébel, anu mangrupa lambang Roma kapapaan dina garéja Tiatira.

Sanajan kitu, Kami boga sababaraha hal ngalawan ka maneh, sabab maneh ngantep awewe éta, Izébel, anu nyebut dirina nabi awéwé, ngajar jeung nyasabkeun hamba-hamba Kami supaya maranéhna ngalakukeun cabul jeung ngahakan kadaharan anu dipasrahkeun ka brahala. Jeung Kami parantos mere manehna kasempetan pikeun tobat tina cabulna; tapi manehna henteu tobat. Wahyu 2:20, 21.

“Wanci” anu dipaparin ka garéja kaopat, anu dilambangkeun ku Yézébel, ogé mangrupa hiji “rohangan.”

Élias téh jalma anu boga hawa nafsu sarua saperti urang, sarta manéhna neneda kalawan sajati supaya ulah turun hujan; jeung mémang hujan henteu turun ka bumi salila tilu taun genep bulan. Yakobus 5:17.

Nalika méré koméntar yén opat puluh dua bulan téh sarua jeung sarébu dua ratus genep puluh poé, Sister White ngaidentifikasi mangsa éta minangka “poé-poé éta,” anu dirujuk ku Kristus.

“Mangsa-mangsa anu kasebut di dieu—‘opat puluh dua bulan,’ jeung ‘sarébu dua ratus genep puluh poé’—éta sarua, duanana ngagambarkeun waktu nalika garéja Kristus kudu nandangan panindesan ti Roma. Sarébu dua ratus genep puluh taun kakawasaan kapausan dimimitian dina taun 538 M., ku kituna bakal lekasan dina taun 1798. Dina waktu éta hiji tentara Perancis asup ka Roma sarta nyieun paus jadi tahanan, tuluy anjeunna pupus dina pangasingan. Sanajan saurang paus anyar henteu lila sanggeusna kapilih, hirarki kapausan ti saprak harita henteu kungsi deui mampuh ngajalankeun kakawasaan anu saméméhna dipiboga.”

“Panyiksa ka gereja henteu lumangsung sapanjang sakabéh mangsa 1260 taun. Allah, ku rahmat-Na ka umat-Na, ngasingget waktu cocoba maranéhna anu ngaduruk. Dina ngramalkeun ‘kasangsaraan anu kacida gedéna’ anu baris nimpa gereja, Jurusalamet ngandika: ‘Lamun poé-poé éta henteu disingget, moal aya nu salamet; tapi ku lantaran jalma-jalma pilihan, poé-poé éta baris disingget.’ Mateus 24:22. Ku pangaruh Réformasi, panyiksa éta dipungkas saméméh taun 1798.” The Great Controversy, 266.

Kristus jeung Sadérék White ngaidentifikasi ungkara “mangsa éta” minangka “waktu,” anu nandakeun Roma kapausan. Nalika Daniel nyarioskeun ngeunaan panganiayaan anu lumangsung sanggeus papasi ditempatkeun dina tahta bumi dina ayat tilu puluh hiji pasal sabelas, anjeunna nyebut mangsa panganiayaan éta minangka “loba poé.”

Jeung panangan-panangan bakal nangtung di pihakna, sarta maranéhna bakal najiskeun Bait Suci kakuatan, sarta bakal ngaleungitkeun kurban sapopoe, sarta maranéhna bakal nempatkeun kakirian anu ngajadikeun karuksakan. Jeung jalma-jalma anu ngalampahkeun kajahatan ngalawan perjangjian bakal diruksakna ku panglilis; tapi umat anu nyaho ka Allahna bakal kuat, sarta bakal ngalaksanakeun perkara-perkara anu gedé. Jeung maranéhna anu ngarti di antara umat bakal ngajar loba jelema; sanajan kitu maranéhna bakal rubuh ku pedang, ku seuneu, ku panangkaran, jeung ku rampasan, mangsa anu lila. Daniel 11:31–33.

Roma ditembrakkeun dina patalina jeung waktu nubuat anu pakait jeung éta, ku sabab eta Paulus nyebutkeun yen jalma durhaka bakal ditembrakkeun dina “mangsana”. Kanyataan yen Roma netepkeun eta tetenjoan, anu lamun urang teu nyahona urang binasa, nandaan naha waktu nubuat

éta remen pisan dilambangkeun, jeung ku rupa-rupa cara, sabab Allah “teu ngulang-ngulang perkara anu teu gedé gunana.” Dina ayat-ayat saméméhna, ahir éta mangsa waktu ogé geus ditandaan.

Jeung jalma-jalma anu boga pangarti di antara umat bakal ngajar loba jelema; tapi maranéhna bakal ragrag ku pedang, ku seuneu, ku panawanan, jeung ku rampasan, salila mangsa anu lila. Ari waktu maranéhna ragrag, maranéhna bakal meunang pitulung saeutik; tapi loba anu bakal ngagabung ka maranéhna kalawan kamunafikan. Jeung sawatara ti antara maranéhna anu boga pangarti bakal ragrag, pikeun nguji maranéhna, jeung pikeun ngamurnikeun, jeung pikeun ngajadikeun maranéhna bodas, nepi ka mangsa ahir: sabab éta kénéh pikeun waktu anu geus ditangtukeun. Daniel 11:33–35.

“Waktu ahir” téh “masih kénéh keur hiji waktu nu geus ditangtukeun.” Kecap Ibrani pikeun “ditangtukeun” nyaéta “moed,” anu hartina waktu nu geus dipastikeun atawa hiji jangji pasini. Patalina kana nubuat jeung pentingna “waktu nu geus ditangtukeun” dina kitab Daniel kaciri tina sabaraha remenna éta dirujuk. Saeutik pisan urang Advent Laodikea, lamun aya ogé, anu ngaku yén taun 1989 téh mangrupa “waktu ahir,” ku kituna taun 1989 téh mangrupa hiji waktu nu geus ditangtukeun. Éta téh hiji pasini nu dijieun ku Allah, nalika Mantenna bakal muka segel pangaweruh pikeun gerakan saratus opat puluh opat rébu. Ku sabab kitu, kitab Daniel nyadiakeun saksi yén “waktu nu geus ditangtukeun” nandaan datangna “waktu ahir”. Dina Daniel dalapan, lambang nubuat ieu ditepikeun.

Tuluy kuring ngadéngé sora lalaki ti antara sisi-sisi walungan Ulai, anu ngagero sarta nyarios, “Jibril, jadikeun jalma ieu ngartos kana ieu titingalian.” Tuluy anjeunna ngadeukeutan ka tempat kuring nangtung; sarta nalika anjeunna sumping, kuring sieun, tuluy sujud nepi ka beungeut kuring ka handap. Tapi anjeunna nyarios ka kuring, “Ngartikeun, eh anak manusa, sabab ieu titingalian téh pikeun waktu ahir.” Ari waktu anjeunna keur nyarios ka kuring, kuring aya dina sare jero bari beungeut nyanghareup ka taneuh; tapi anjeunna nyabak kuring, sarta ngadegkeun kuring nangtung lempeng. Sarta anjeunna nyarios, “Tingali, kuring baris ngabéjaan ka maneh naon anu bakal kajadian dina ahir murka éta; sabab dina waktu anu geus ditangtukeun, ahirna bakal datang.” Daniel 8:16–19.

Saperti dina pasal sabelas, kecap “ahir” dina ungkara “waktu ahir” dina ayat-ayat ieu mangrupa kecap Ibrani anu béda ti anu ditarjamahkeun jadi “anu geus ditangtukeun.” Waktu ahir ngagambarkeun hiji mangsa anu dimimitian dina waktu anu geus ditangtukeun. “Waktu anu geus ditangtukeun” (moed) téh hiji panangtuan, sedengkeun waktu ahir (kecap Ibrani “gets”) téh hiji jangka waktu, anu dimimitian dina waktu anu geus ditangtukeun. Ieu téh “waktu” anu nyingkabkeun Rum, sarta éta “waktu” kacida pentingna nepi ka ahir jangka waktu éta, jeung mangsa anu nuturkeun ahir tina waktu éta, digambarkeun ku sababaraha saksi. Dina ayat dua puluh opat pasal sabelas kitab Daniel, Rum kapir diidentifikasi minangka anu ngawasa dunya salila hiji “waktu.”

Hiji “waktu” simbolis téh tilu ratus genep puluh taun, sabab dina sataun Alkitabiah aya tilu ratus genep puluh poé. Roma kapir maréntah salila hiji “waktu,” sarta Roma kapapaan maréntah salila “sawaktu, sababaraha waktu, jeung satengah waktu.” Roma modéren maréntah salila hiji “jam”

simbolis, atawa hiji “opat puluh dua bulan” simbolis. Teu aya deui waktu nubuat sanggeus taun 1844, ku kituna “jam” jeung “opat puluh dua bulan” téh mangrupa mangsa ti hukum Minggu nu baris geura datang nepi ka panutupan mangsa kasempetan manusa. Ari Roma kapir maréntah kalayan kakawasaan pangluhurna ti saprak Patempuran Actium dina taun 31 SM, nepi ka Konstantinus mindahkeun ibu kota kakaisaran ka Konstantinopel dina taun 330. Urang terang yén ayat-ayat di handap ieu nuju nyarioskeun ngeunaan Roma kapir, sabab Kristus digambarkeun minangka “pangeran tina perjangjian” anu “bakal dipatahkeun” nalika Anjeunna disalib. Kakawasaan nu keur maréntah harita nyaéta Roma kapir, ku kituna ayat-ayat anu ayeuna baris urang titénan ngaidéntifikasi Roma kapir.

Sarta dina kalungguhanana bakal nangtung saurang jalma hina, anu ka manehna moal dipasrahkeun kahormatan karajaan; tapi manehna bakal datang kalayan damai, sarta ngarebut karajaan ku pangbujuk anu ngaleskeun. Jeung ku panangan caah maranehna bakal kasapu ti hareupeunana, sarta bakal dipaehan; enya, kaasup ogé pangeran tina perjangjian. Jeung sanggeus pakta dijieun jeung manehna, manehna bakal meta kalawan tipu daya; sabab manehna bakal naék, sarta bakal jadi kuat ku jalma anu saeutik. Manehna bakal asup kalayan damai, malah ka tempat-tempat pangsuburna di propinsi; sarta manehna bakal ngalakukeun anu teu kungsi dipigawé ku karuhunna, atawa ku karuhun ti karuhunna; manehna bakal nyebarkeun ka antara maranehna hasil jarahan, rampasan, jeung kabeungharan: enya, manehna bakal ngarancang akalna ngalawan benteng-benteng anu kuat, ngan ukur pikeun sawatara mangsa. Daniel 11:21–24.

Kecap “against” dina frasa panungtungan tina ayat-ayat éta sabenerna hartina “from,” sarta ayat éta nyebutkeun yén Roma kapir bakal maréntah (ngaramalkeun siasatna) “ti” bentengna (Kota Roma) salila tilu ratus genep puluh taun.

“AYAT 24. Anjeunna bakal asup kalayan tengtrem ka tempat-tempat anu panggemukna di éta propinsi; sarta anjeunna bakal ngalakukeun anu teu kungsi dipigawé ku karuhunna, atawa ku karuhun-karuhunna; anjeunna bakal ngabagikeun ka maranéhna barang jarahan, rampasan, jeung kabeungharan: enya, anjeunna bakal ngarancang akalna ngalawan benteng-benteng anu kuat, ngan pikeun sawatara waktu.”

“Cara anu ilahar dipaké ku bangsa-bangsa pikeun ngarebut propinsi-propinsi anu mulya jeung wewengkon anu beunghar, saméméh jaman Romawi, nyaéta ku perang jeung panaklukan. Ayeuna Romawi baris ngalakukeun hal anu can kungsi dilakukeun ku karuhun maranéhna atawa ku karuhun para karuhunna; nya éta narima acquisitions ieu ku jalan damai. Kabiasaan anu saméméhna can kungsi kadéngé, ayeuna mimiti diadegkeun, yén raja-raja ngawariskeun karajaan-karajaan ka bangsa Romawi. Ku cara kieu Romawi meunang kakawasaan kana propinsi-propinsi anu lega.

“Jeung jalma-jalma anu ku kituna asup kana kakawasaan Roma meunang kauntungan anu henteu saeutik ti dinya. Maranéhna diperlakukeun kalayan kahadean jeung kalemesan. Éta téh ibarat barang buruan jeung rampasan dibagikeun ka maranéhna. Maranéhna dijaga tina musuh-musuhna, sarta maranéhna ngaso dina katengtreman jeung kaamanan dina panyalindungan kakawasaan Roma.

Pikeun bagian ahir ayat ieu, Uskup Newton ngedalkeun pamadegan ngeunaan ngaramalkeun alat-alat ti benteng-benteng, lain ngalawan eta. Hal ieu ku urang Romawi dilakonan ti benteng anu kuat, nya eta kota maranehna anu boga tujuh pasir. “Malah pikeun sawatara waktu,” taya cangcaya, hiji waktu nubuat, 360 taun. Ti titik mana taun-taun ieu kudu diitung? Meureun ti kajadian anu dipintonkeun dina ayat salajengna.

“AYAT 25. Sarta anjeunna bakal ngagerakkeun kakawasaanana jeung kawani-na ngalawan raja kidul kalayan bala tentara anu gedé; sarta raja kidul bakal kagugah pikeun perang kalayan bala tentara anu kacida gedé jeung perkasa; tapi anjeunna moal tahan: sabab maranehna bakal ngarancang tipu daya ngalawan anjeunna.”

“Ku ayat 23 jeung 24 urang dibawa turun ka mangsa sanggeus pakaitna pasatujuan antara urang Yahudi jeung urang Romawi, 161 SM, nepi ka waktu nalika Roma geus meunang kakawasaan jagat raya. Ayat anu ayeuna aya di hareupeun urang nembongkeun hiji kampanye anu kuat ngalawan raja ti kidul, nyaéta Mesir, jeung kajadian hiji peperangan anu kawentar antara pasukan-pasukan anu gede jeung perkasa. Naha kajadian-kajadian saperti kieu enya lumangsung dina sajarah Roma kira-kira dina mangsa ieu?—Enya, lumangsung. Perang éta nyaéta perang antara Mesir jeung Roma; jeung peperangan éta nyaéta peperangan Actium. Hayu urang nengetan sakeudeung kaayaan-kaayaan anu mingpin kana papacangan ieu.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271–273.

Dina ayat-ayat di handap, waktu anu geus ditangtukeun jeung ahirna deuih dirujuk ku Daniel.

Jeung anjeunna bakal ngagerakkeun kakawasaanana jeung kawanina ngalawan raja kidul kalawan pasukan anu gedé; sarta raja kidul bakal kagugah pikeun perang kalawan pasukan anu kacida gedéna jeung kuatna; tapi anjeunna moal bisa nangtung, sabab maranehna bakal ngarancang tipu daya ngalawan anjeunna. Enya, maranehna anu ngadahar tina bagian dahareunana bakal ngabinasakeun anjeunna, jeung pasukanana bakal ngabahekeun; sarta loba anu bakal rubuh paéh kabunuh. Jeung hate duanana raja ieu bakal condong kana kajahatan, sarta maranehna bakal nyarita bohong dina hiji méja; tapi éta moal hasil, sabab ahirna masih kénéh keur waktu anu geus ditangtukeun. Tuluy anjeunna bakal mulang ka nagarana mawa kakayaan anu gedé; jeung haténa bakal ngalawan perjangjian suci; sarta anjeunna bakal ngalakukeun lampah-lampah anu perkasa, tuluy mulang ka nagarana sorangan. Dina waktu anu geus ditangtukeun anjeunna bakal mulang, sarta datang ka arah kidul; tapi éta moal sarua jeung anu baheula, atawa jeung anu ka tukang. Daniel 11:25–29.

Dina pasal dalapan, Jibril netelakeun yén “chazon,” nyaéta titingalian ngeunaan dua rébu lima ratus dua puluh taun, bakal réngsé dina waktu anu geus ditangtukeun, sarta saterusna mangsa anu dilambangkeun ku “waktu ahir” bakal dimimitian. Dina petikan ieu, waktu anu geus ditangtukeun téh nyaéta tungtung tilu ratus genep puluh taun nalika Roma kapir maréntah dunya kalawan kakawasaan pangluhurna. Dina petikan ieu teu aya “waktu ahir,” sabab euweuh naon-naon anu disegel anu kudu dibuka segelna dina tungtung mangsa sajarah éta.

Dina pasal dalapan kitab Daniel, titingalian ngeunaan “ahir panungtungan” amarah, nyaéta dua rébu lima ratus dua puluh taun anu réngsé dina waktu anu sarua jeung dua rébu tilu ratus taun, disegel nepi ka “waktu ahir”; sabab dina taun 1844, anu jadi waktu anu geus ditangtukeun pikeun

duanana titingalian, caangna malaikat katilu dibuka segelna. Dina Daniel sabelas, ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep, dina ahir “amarah kahiji” taun 1798, kudu aya hiji mangsa anu dilambangkeun salaku “waktu ahir,” nalika caangna malaikat kahiji dibuka segelna. Ku kituna, nubuat waktu ngeunaan Roma kafir henteu miboga waktu ahir, ngan ukur miboga waktu anu geus ditangtukeun, anu nandakeun iraha tilu ratus genep puluh taun réngsé; tapi waktu anu geus ditangtukeun dina taun 1798, jeung waktu anu geus ditangtukeun dina taun 1844, duanana muka segel hiji amanat anu kudu kaharti dina mangsa anu dilambangkeun salaku “waktu ahir”.

Roma diungkabkeun sakumaha éta digambarkeun sacara nubuat dina waktu kenabianana. “Waktu, mangsa-mangsa jeung satengah mangsa”, “opat puluh dua bulan”, “sarébu dua ratus genep puluh poé”, jeung “tilu satengah taun” téh sabagian tina rupa-rupa lambang anu ngagambarkeun mangsa nalika kapausan maréntah dina Jaman Poék. Jangka waktu anu ngahubungkeun gerakan Millerite jeung gerakan saratus opat puluh opat rébu nyaéta saratus dua puluh genep taun. Saratus dua puluh genep ogé mangrupa lambang tina sarébu dua ratus genep puluh poé, sabab éta téh perpuluhan atawa sapersapuluh tina éta jumlah. Saratus dua puluh genep taun ti pambrontakan taun 1863 nepi ka waktu anu geus ditangtukeun dina taun 1989, nandakeun 1989 minangka pasini Allah jeung umat-Na dina poé-poé panungtungan.

Urang bakal neraskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Kumaha kuduna urang nalungtik Kitab Suci? Naha urang kudu nancebkeun patok-patok doktrin urang hiji-hiji, tuluy narékahan sangkan sakumna Kitab Suci saluyu jeung pamadegan anu geus urang tetepkeun, atawa naha urang kudu mawa gagasan jeung panempoan urang ka Kitab Suci, sarta ngukur tiori-tiori urang tina sagala sisina ku Kitab Suci bebeneran? Loba anu maca, malah anu ngajar Alkitab ogé, teu ngartos kana bebeneran mulya anu keur diajarkeun atawa dipalajarinana. Jalma-jalma ngagem kasalahan, padahal bebeneran geus ditandeskeun kalayan écés; jeung lamun maranéhna daék mawa doktrin-doktrinna ka Firman Allah, lain maca Firman Allah dina cahaya doktrin-doktrin maranéhna pikeun ngabuktikeun yén gagasan maranéhna bener, maranéhna moal leumpang dina poék jeung kabuta, atawa miara kasalahan. Loba anu méré harti kana kecap-kecap Kitab Suci nurutkeun kana pamadegan sorangan, sarta maranéhna nyasabkeun dirina sorangan jeung nipu batur ku salah tafsir kana Firman Allah. Nalika urang ngamimitian ulikan kana Firman Allah, urang kudu ngalakukeunana kalawan hate anu handap asor. Sagala pamrih diri, sagala kanyaah kana kaaslian, kudu dipiceun. Pamadegan anu geus lila dicekel teu meunang dianggap teu bisa salah. Kaengganan urang Yahudi pikeun ninggalkeun tradisi-tradisi maranéhna anu geus lila ngadeg, éta pisan anu ngabuktikeun karuksakan maranéhna. Maranéhna nangtukeun moal rék ningali aya cacad dina pamadegan sorangan atawa dina panapsiran maranéhna kana Kitab Suci; tapi sanajan jalma-jalma geus lila nyepeng panempoan-panempoan anu tangtu, lamun éta henteu écés ditunjang ku Firman tinulis, éta kudu dipiceun.

“Jalma-jalma anu kalayan ihlas ngahayangkeun bebeneran moal embung muka kalungguhanana pikeun dipariksa jeung dikritik, sarta moal kaganggu lamun pamadegan jeung gagasanana disanggah. Ieu téh sumanget anu dipiara di antara urang opat puluh taun ka tukang. Urang sok ngariung kalayan jiwa kabebanan, ngadoa supaya urang bisa jadi hiji dina iman jeung ajaran; sabab urang terang yén Kristus henteu kabagi-bagi. Hiji perkara dina hiji waktu

dijadikeun jejer panalungtikan. Kasolemnian nandaan pasamoan-pasamoan panalungtikan ieu. Kitab Suci dibuka kalayan rasa sujud tur sieun. Mindeng urang puasa, supaya urang leuwih pantes pikeun ngartos kana bebeneran. Sanggeus doa anu daria, lamun aya hiji perkara can kaharti, éta dibahas, sarta masing-masing ngedalkeun pamadeganana kalayan bébas; tuluy urang sujud deui dina doa, sarta panyuhun anu daria naék ka sawarga supaya Allah nulungan urang ningali sarua, sangkan urang jadi hiji, sakumaha Kristus jeung Rama téh hiji. Loba cimata ngalembereh. Lamun aya saurang dulur ngagebrag dulurna lantaran kalemahanana dina nangkep harti, ku sabab teu ngartos kana hiji petikan sakumaha anjeunna ngartosna, anu ditegor éta saterusna bakal nyekel leungeun dulurna, sarta nyebut, ‘Ulah urang nyusahkeun Roh Suci Allah. Isa aya sareng urang; hayu urang miara sumanget anu handap asor jeung daék diajar;’ sarta dulur anu diajak nyarita bakal nyebut, ‘Hampura abdi, dulur, abdi parantos ngalakukeun kateuadilan ka anjeun.’ Tuluy urang sujud deui dina hiji waktos doa anu sanés. Urang nyéépkeun loba jam ku cara kitu. Biasana urang henteu diajar babarengan leuwih ti opat jam sakali waktu, nanging kadang-kadang sapeuting pinuh dipaké pikeun nalungtik Kitab Suci kalayan solem, supaya urang ngartos bebeneran pikeun jaman urang. Dina sawatara kasempetan Roh Allah sumping ka abdi, sarta bagian-bagian anu hese jadi écés ngaliwatan jalan anu parantos ditangtukeun ku Allah, teras aya kasaluyuan anu sampurna. Urang sadaya sajiwa sasaurang, jeung saRoh.”

“Kami milarian kalayan sajero-jero kasungguhan sangkan Kitab Suci henteu dipulas pikeun nyocogkeun kana pamadegan saha baé. Kami ngupayakeun supaya pasalia pamadegan di antara kami jadi sakurang-kurangna ku henteu lila-lila nyarekan perkara-perkara anu pentingna leutik, anu ngeunaan éta aya rupa-rupa pamadegan. Tapi beban dina unggal jiwa nyaéta pikeun ngawujudkeun hiji kaayaan di antara para sadulur anu bakal ngajawab kana doa Kristus, supaya murid-murid-Na jadi hiji, sakumaha Anjeunna jeung Rama téh hiji. Kadang-kadang hiji atawa dua urang sadulur kalawan ngeyel nempatkeun dirina ngalawan pintonan anu ditepikeun, sarta ngalampahkeun parasaan alami hate; tapi lamun kacenderungan ieu mucunghul, kami ngeureunkeun panalungtikan kami sarta ngabubarkeun pasamoan, supaya masing-masing meunang kasempetan pikeun indit ka Allah dina doa, sarta tanpa paguneman jeung batur, nalungtik perkara pasalia éta, nyuhunkeun cahaya ti sawarga. Kalawan ungkapan karéréncangan kami papisah, pikeun patepang deui sagancangna-gancangna guna panalungtikan salajengna. Dina sawatara waktu kakawasaan Allah tumiba ka kami kalayan écés pisan, sarta nalika cahaya anu jelas ngébréhkeun pokok-pokok bebeneran, kami bakal ceurik jeung girang babarengan. Kami nyaah ka Isa; kami nyaah ka sasama.”

"Dina poe-poe harita Allah damel pikeun urang, jeung bebeneran téh kacida mulya-na pikeun jiwa urang. Perlu pisan yén kasatunggalan urang kiwari miboga sipat anu sanggup nahan uji dina mangsa cocoba. Urang aya di sakola Sang Guru di dieu, sangkan urang dilatih pikeun sakola di luhur. Urang kudu diajar nanggung kuciwa ku cara anu saperti Kristus, jeung palajaran anu diajarkeun ku hal ieu bakal kacida pentingna pikeun urang.

“Urang gaduh seueur palajaran anu kedah diajar, sareng seueur pisan anu kedah dipiceun tina nu kungsi dipimilik. Ngan Allah sareng sawarga wungkul anu teu tiasa salah. Jalma-jalma anu nyangka yén maranéhna moal kungsi kudu ngaleupaskeun hiji pamadegan anu dipupusti, moal kungsi aya kasempetan pikeun ngarobah hiji pamanggih, bakal kuciwa. Salami urang nahan

kana gagasan-gagasan sareng pamadegan-pamadegan urang sorangan kalayan katekunan anu teu kendat, urang moal tiasa miboga kasatunggalan anu ku Kristus dipidoakeun.” Review and Herald, July 26, 1892.